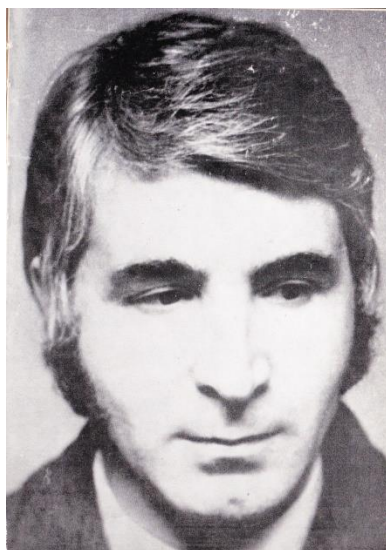
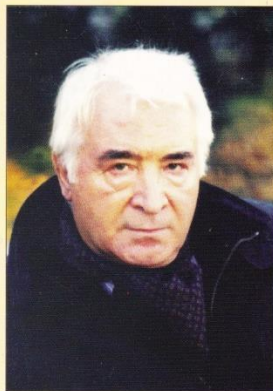

Тук на земята се видяхме само
за довиждане ли, да му се не види...

**НАПИСАНОТО С ПЕРО ОТ АНГЕЛ
Е ЗАВИНАГИ
(сценарий за пълнометражен документален филм)**

Който е чел, веднага се досеща, че става дума за поета Николай Кънчев, който не е сред нас вече толкова години. Малко преди да си отиде от този свят, Николай Кънчев предава за печат последната си книга „ВЯТЪРЪТ ПРЕЛИСТВА КАЛЕНДАР БЕЗ ДАТИ“. Цитирам текста на приятеля му литератор проф. Михаил Неделчев, отпечатан върху задната корица:

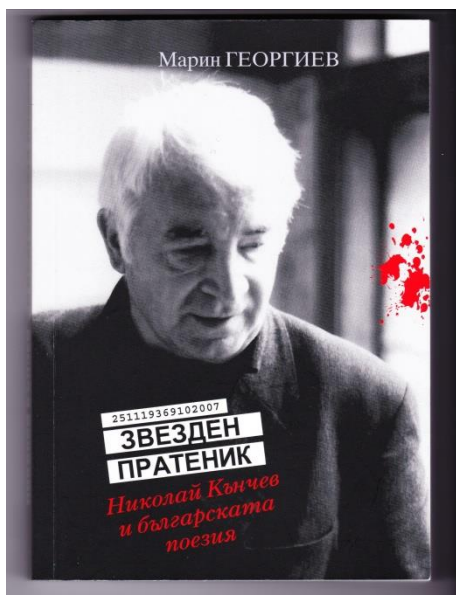
Днес, когато неговото
творческо дело
е вече завършено,
когато получаваме
последната
негова подготвена
приживе книга,
можем да кажем:
той бе големият поет
на България
от последните
десетилетия на XX век.
И като истински
голям поет
той промени за нас света.

Михаил Неделчев

Велико признание на този инак стиснат на хвалби критик.

За тези години, откакто поетът ни напусна, са издадени повече от 20 трудове и книги за творчеството му. Името му присъства активно на всички литературни форуми и е в центъра на вниманието, когато става дума за поезия. Естествено в бъдещия филм ние ще станем преки свидетели на някои от тези събития. Нормално е да разговаряме с колеги на поета, литератори и критици, а защо не и с младите. Николай Кънчев се изучава още в началните класове, да не говорим за студентите, избрали литературата за своя съдба. Искам да изброя някои от основните герои на бъдещия филм: съпругата на Николай – поетесата Федя Филкова, проф. д-р Светлозар Игов, проф. Михаил Неделчев, проф. Божидар Кунчев, поетите Иван Теофилов, Иван Цанев, Борис Христов, майстора на късия разказ Янко Станоев, режисьора Георги Стоев, композитора Ценко Минкин и певицата Богдана Карадочева. Естествено, няма да пропуснем Марин Георгиев, автора на книгата „ЗВЕЗДЕН ПРАТЕНИК – Николай Кънчев и българската поезия“, както и Пламен Донеv,

два пъти носител на наградата „Николай Кънчев“, също Кирил Кадийски, Георги Цанков, Йордан Евтимов и др.

Всички изброени са и приятели на поета, така че още от началото искам да заявя – нямам амбицията да иззема функциите на литератори и критици, това е работа много сериозна и не е за киното. Затова ние ще разкажем повече за човека Николай Кънчев – докато спомените още са живи, а и съвременниците са налице. Просто е грехота да пропуснем тази възможност за съхраняване на разказите от първо лице за най-интересния и значим поет от близкото минало. Нещо повече, доста изопачена и невярна е представата за близкото ни минало, а тези ерудирани личности ще застанат пред камерата с авторитета и с таланта си. Мои колеги направиха чудни филми с наличието само на по няколко снимки на класици в българската култура, а това, което предлагам, е още жив ресурс.

В живота Кънчев трудно допускаше хора до себе си. Стриктно спазваше дистанция, но пък влезеш ли веднъж в кръга му, оставаш завинаги под невидимия похлупак. А вътре в тенджерата под налягане се говореше искрено и открито за всичко - нещо, което беше табу за времето, в което живяхме, и беше опасно – много опасно.

Спомням си смелия природолюбител и изследовател Александър Стрезов, син на професор географ, тикнаха го за една година в затвора само за това, че дал на приятел от квартала да прочете Солженицин – книга, официално издадена у нас, но след това забранена.

Ченгетата разпръскваха мълвата, че бил коментирал: „Людмила Живкова е прекалено

млада за министър на културата, а баща ѝ – Тодор Живков, прекалено стар да управлява България“.

Чрез разказите на хората, които изброих, ще изградим житейския портрет на човека Николай Кънчев – младежа, който напусна университета още в началото, разбрал, че няма какво да научи в строго контролираното учебно заведение. Поетът, който през целия си живот устоя да не се хване на щатна работа, въпреки съблазнителните предложения след падането на комунистическата власт. Макар да прекарваше следобедите си по кафенетата, той не беше много контактен и скоро всички разбраха, че на неговата маса без покана не се сяда. Поетът ненавиждаше голата информация без лично отношение и осмисляне на фактите. Нетърпимо се отнасяше към дебелашкия хумор и необосновани закачки. Държеше винаги в изказа да има точност, дълбок смисъл, художественост, изискан хумор и финес.

Тогава през 60-те и 70-те години българските културтрегери се събирахме в няколко кафенета, тъй като квартирите ни бяха пренаселени и на гости рядко се канехме. (Кафето току-що се беше появило на пазара и отвориха първите кафенета.) Ако искаш да си информиран, тук беше мястото да научиш нещо повече... Няма да забравя в началото на нашето познанство – пристигам по обяд в Млечния бар на пл. „Славейков“ и Кънчев ми казва: „Много си озарен“. Бързам да задоволя любопитството му: „Бях снощи на джазов

концерт и Банана така виртуозно свири, че още ми държи“. Той се смръщи: „Въпреки че съм ти батко, не съм чувал банан да свири. Та как се казва музикантът?!“. Аз съвсем се стъписах от строгия му тон и името на Банана изхвъркна от главата ми. „С такива, които не помнят имената на собствените си вдъхновители, на маса не сядам!“, отсече Николай и напусна заведението, без да си допие кафето. Повече от десет пъти се срещаме след това, но той извърщаше глава, за да не ме поздрави. Един ден, след месец, ме погледна строго и попита:

- Името на Банана?
- Симеон Щерев! – изстрелях по войнишки.
- Научил си се, - одобрително поклати глава той, - какво ще пиеш? Аз черпя!

Този строг човек, който се беше появил отнякъде си, за кратко време дисциплинираше хората, с които общуваше, да бъдат точни, конкретни и ясни в изказа си. Кънчев, с богатството на езика си, обогати речника на няколко компании интелектуалци. Няма да забравя как веднъж му закъснях за среща с десет минути и след това цяла вечност не ми проговори. Извърщаше глава, когато случайно се засечем, и демонстративно се смръщваше, ако се опитам да го запrikaзвам.

Това е първият ми спомен за Николай Кънчев. Странен характер, видимо начетен, с впечатляващи познания на литературата и езика, но с никого още не беше споделил, че е поет. Знаехме само, че ходи на някакви курсове в университета и се готви май да следва литература. С времето доста се сближихме. Аз четях много книги от сърбохърватски и македонски. Там в Титова Югославия издаваха съвременна световна литература, а у нас само прогресивни леви автори и произведения със социална тематика – критика на капиталистическата действителност. Тези автори силно се толерираха от нашето правителство и освен че се издаваха в големи тиражи, бяха добре хонорувани и посрещани като богове – мнозина помнят Световните писателски срещи в София.

По това време се самообразовах, имах достъп до секретния бюлетин на Съюза на писателите, а също така и до тайните прожекции на западни филми. Това, че бях най-малък, а и дребен на ръст, ми даваше привилегии, за които не съм и сънувал. Приемаха ме също добре в компаниите на Джони Пенков, семейство Кацеви, бате Димо Коларов, братя Казасян и Леа Иванова, общувах често с Васил Попов, Рангел Вълчанов, Стоян Дуков, Оскар Кръстанов, Иван Теофилов, Ицко Финци и много други. Вече бяха отпечатали

първите ми разкази, играеха се мои куклени пиеси из цялата страна, прожектираха се анимационни филми и киносатира по мои сценарии. Всичко това се харесваше на Кънчев. И макар че той се интересуваеше главно от поезия, започнахме да говорим и за другите изкуства.

Спомням си един ден на обяд във вегетарианския ресторант на днешния пл. „Гарибалди“ с Николай, поръчали сме си фасул със зехтин и сме цопнали вътре по едно нелегално татарско кюфте, купени от полуфабрикатите на пл. „Славейков“ – магазин, който отдавна вече го няма. Николай залива кюфтето с гореща яхния, за да го притопли, излъчва самодоволство и официално сериозно изрича: „Чарли, ние май вече сме приятели“. Обзе ме приятно чувство и вероятно лицето ми се е озарило радостно, но той се навъси – не обичаше усмивките, когато говори сериозно. И не знам как щеше да завърши това негово откровение към моята самодоволно ухилена персона, но в този момент през две маси скочи една възрастна кльощава женица – очевидно дъновистка вегетарианка, и изкрещя към Николай: „Другарю! Не съм съгласна да внасяте кюфтета в нашия ресторант, защото утре на мен ще сервират в същата чиния“. Наскачаха съмишленици и от другите маси, а ние бързо се ометохме навън. Събрахме стотинки, купихме си по една престаряла баничка и така приключихме с евтините, но много вкусни, обеда във вегетарианския ресторант. Скоро след тази история Николай замина за Грузия. Бяха му го сервирали от Съюза на писателите, за да го разкарат, застрашени от таланта му и смелите идеи, които слагачите не споделяха. Там той седя дълго. Местните колеги скоро оценили качествата на поета и поискали да го преведат. Не можели да си представят, че в България не е издаван. След консултация по телефона спешно го откомандировали и той си пристигна с чернобял телевизор и куп касети с песни на Висоцки и Булат Окуджава. Донесе и пълен куфар с книги и ръкописи – самиздат, на мнозина, непознати у нас руски автори.

Международното положение видимо се беше разведрило и това се чувстваше осезаемо на литературния хоризонт. Дори издадоха „Благодатният четвъртък“ и „За мишките и хората“ на Стайнбек, а също „Старецът и морето“ на Хемингвей. След като българската публика можеше вече да чете американски автори, защо пък да забраняват Николай Кънчев?! На 28-годишна възраст издадоха първата му стихосбирка – тънък джобен формат, оценен на 0,23 лв., озаглавена „ПРИСЪСТВИЕ“. Тя силно стресна едни и зарадва други с непознатия си стил, дарба и мъдрост:

ДЪРВО

Все пак

държа да съм с корона.

Обичам и венците на гнездата,
и химните на славеите – също.

Обичам и висотата

и общувам

единствено с хоризонта.

Виновно ли съм, че стоите
под мен
и оставате в сянка?

Нямам намерение да превръщам филма в литературно четене, но по някакъв различен начин ще направя бъдещата публика съпричастна на необичайния му стил, за да се знае за какво става дума:

ВАН ГОГ
Небето има
повече слънца,
отколкото се виждат.
Човекът има
повече лица,
отколкото се виждат.
Земята има
повече глупци,
отколкото се виждат.
Оплетени сме
в повече конци,
отколкото се виждат.

Да слагаш с болка
страшните бои,
но никой да не вярва.
Умът ти даже
да се побои
но никой да не вярва.
Да казваш с точност
всичко за света,
но никой да не вярва.

Да стигаш често
чак до лудостта,
но никой да не вярва...

Безкрайно е жестока участта
да имаш дарба!

И така, Николай живееше незаконно в София. Обитаваха един малък таван с начупен нисък покрив и прозорче, гледащо в небето. Вътре имаше легло, маса, стол и закачалка, закована на вратата, която поемаше целия му гардероб. Мястото беше хубаво – „Римската стена“. Искам да кажа, че за да влезе в тази теснотия, големият Николай Кънчев превиваше глава. Тук слушахме Висоцки и коментирахме международното положение. Сигурно и други близки на поета са посещавали дома му, но побираше само още един. „Двама са малко – трима са много“ – подхвърляхме си често. Пиехме водка „Столичная“ от 1,73 лв. половинката и пушехме много. От прозорчето на покрива димът бълвеше като от комин. Другите поети, които угаждаха на партийната линия и възпяваха комунизма и успехите на социализма, живееха на жълтите павета, ширеха се в просторни апартаменти около „Докторската градина“ и се возеха в луксозни автомобили чак до блока на писателите в престижния квартал „Изгрев“. Много от тях получиха богато възнаградени постове във висшата власт, а Николай всяка сутрин ставаше в 6.00 ч. и обикаляше улиците като сомнамбул до 8.00 ч., за да не го спипат милиционерите от IV-то Районно – нали нямаше жителство и кварталният дебнеше... Чак след години властимащ колега се смили да го устрои като временен жител на с. Петърч. Това го задължаваше всяка сутрин да се подписва унижително в тетрадката на кмета, че е спал там – като въдворените престъпници.

Знаеш ли
какво са хората?

Знаеш ли
какво е виното?

Навярно са едно и също.

...

Защото често ги затваряха,
за да ги направят
по-добри...

...

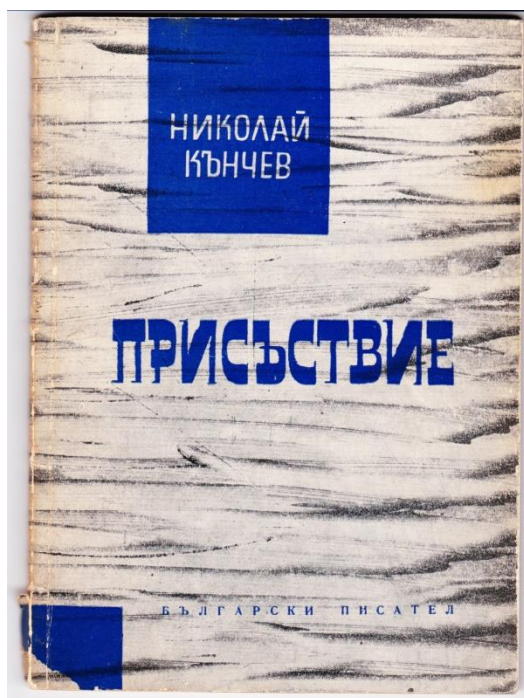
А при опасност –
аз не в гнездото –
чак в яйцето ще се скрия.

...

Опасно е да се въздиша.
Глухарчето въздъхна –
и го няма.

...

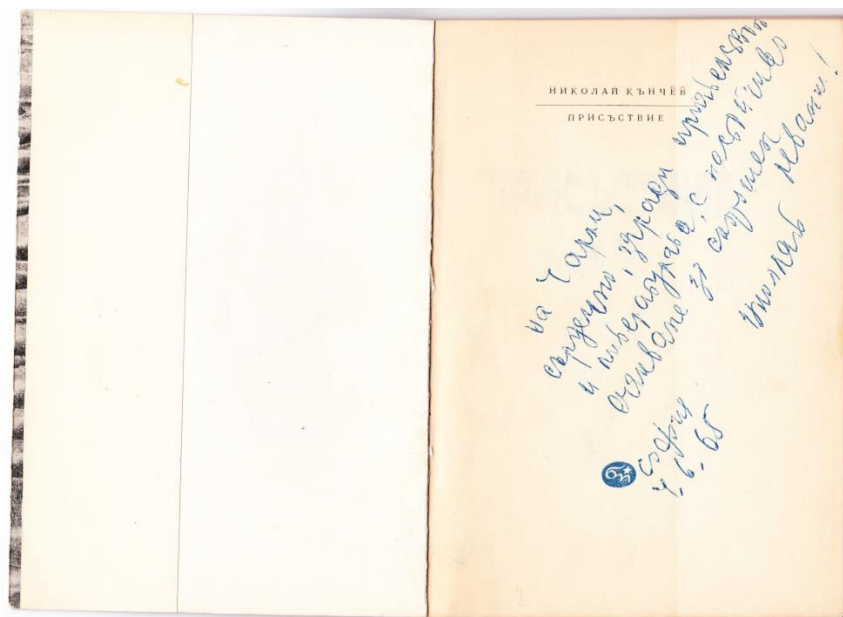
Светът съвсем не е вълшебен,
но може да се измени,
ако човек не измени!

Финалното стихотворение от „ПРИСЪСТВИЕ“ – „ТВОРЧЕСТВО“

В атеистичната мъгла
щом срещна ангел най-накрая
и щом от беглите крила
перо отскубна, чак тогава

над нещо сходно със снега
ще имам право да поставя
следа от всичко досега.

В с. Петърч, от една страна, тетрадките с ръкописи на Николай се натрупаха, а от друга – мизерията го натисна. Беше набрана вече втората му книга „КОЛКОТО СИНАПЕНОТО ЗЪРНО“:

Планината на юг преместена,
ако щете вярвайте, от мама.

...

Но за мама си оставам малък,
колкото синапеното зърно!

При редките ни срещи в София поетът ми се виждаше заслабнал. Тук в центъра по кафенетата все някой ще го потърси – я за преводач, я за детско стихотворение или за хумористичен цикъл, а в Петърч – няма: „Другарите знаят как да сломят конкуренцията, но аз ще издържа. Мене ми е писано“.

Пропуснах да разкажа железен факт на приятелство, проявен от бедстващия поет. Жена ми, млад лекар, беше разпределена на работа за пет години в провинцията. Имахме

едногодишна дъщеря – Надежда. Поради отсъствието на съпругата ми ние с работещата ми майка се редувахме на смени при отглеждането на детето. Един ден, както ми беше писнало от неотложния бащин ангажимент, на вратата се позвъни. Беше Николай. Носеше руския телевизор: „Включвай го и гледай. На тебе повече ще ти е нужен. Има и детски предавания“. Бях изненадан и не знаех как да му се отблагодаря, а той не дочака и да го почерпя.

За щастие, скоро спечелих контракция за написване на детска куклена пиеса. Кръстих я „ЗВЕЗДИЧКАТА НАДЕЖДИЧКА“ на името на дъщеря ми. Веднага потърсих Николай и му предложих да напише текстовете за песничките. Реших, че ще направим нещо като мюзикъл за най-малките. Николай не само, че написа стихотворни текстове, а промени и заглавието: „ОТ НЕБЕТО ПАДНАЛА ЗВЕЗДИЧКА“. Това ме амбицира и промених основно текста, за да пасва повече на песничките му. И той се запали и написа някои нови текстове. Имаше един петел, който много се петляркаше според факторите от Културата и ми нареди да отлети от пиесата. С трепет съобщих новината на Кънчев, с когото по мое настояване, бяхме вече равностойни съавтори. Той се разсмя: „Чарли, и без петел ще съмне, успокой се“. Напразно се притеснявах за хубавата петлюва песничка. Край нея Николай написа още няколко детски стихотворения и издаде детска книжка в издателство „Български художник“.

Пиесата я платиха добре, а и авторски права потекоха после. Опаричихме се. Можяхме да си наемем една стая срещу входа на Сатиричния театър, на партера. Сутрин аз пишех моята проза, следобед той – неговата поезия, на една машина. Николай понякога оставаше и да преспива, но рядко, защото в 8.00 ч. кметът го чака за подпис. Общувахме почти всеки ден. Бяхме единомисленици в критиката на безперспективния социализъм и въпреки незавидното ни обществено и социално положение, заклетими оптимисти. Вярвахме, че цялото безумие скоро ще свърши. Споровете ни бяха само творчески. Той ме насърчаваше да пиша разкази, а аз го бързавах, че не го издават – и какво като пише много, никой не го чете.

Вероятно сега е моментът да споделя, че не бях чел лирично стихотворение от моя приятел. В живота той имаше определено отношение към женската хубост, доказва го и с факта, че за съпруга си избра Федя Филкова – най-красивата и млада поетеса. Зададох въпроса си директно:

- Необяснимо ми е защо нямаш нито едно стихотворение за любовта?
- Я си върви по пътя! – отрязва ме Николай.

Аз се усетих и набързо напуснах общия ни кабинет. На сутринта на валяка на пишущата машина намерих отговор на вчерашния въпрос:

Когато жена се самоубива,
на утрото пада
не ребро адамово,
а перо от ангел.

След години го прочетох в томче, вече завършено и в малко по-друг вариант:

Една жена, когато истински заплаче,
политналата ѝ сълза е тя самата
направо от четвъртия етаж надолу.

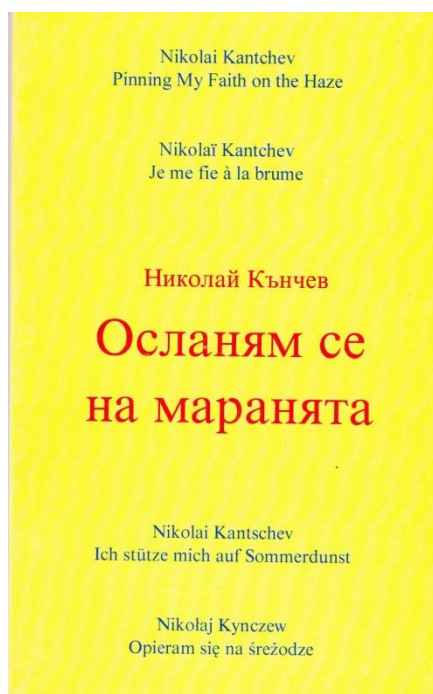
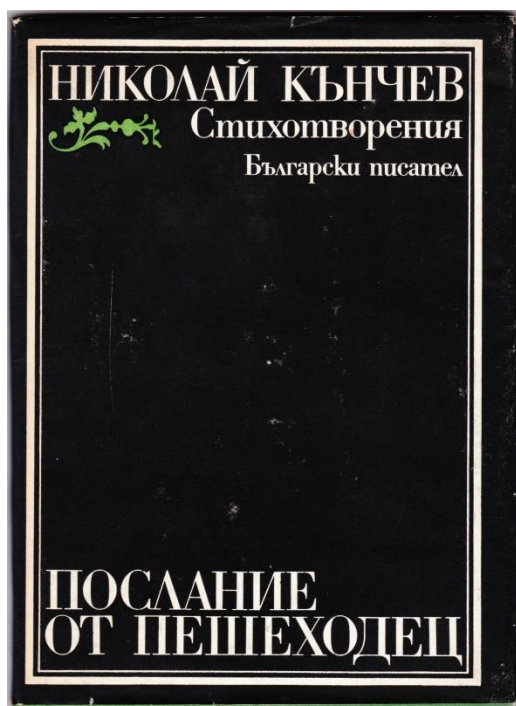
И вече златното паяче заплита
спасителна паяжина, на която
ще падне не ребро от мъж: перо от ангел!

Междувременно Богдана Карадочева изпя на конкурса „Златен Орфей“ песента „Сняг“ и тя донесе на Николай Голямата награда:

Любовта изгоря, пада пепел
ти ще приемеш ли,
че сняг вали...

От 1968 г. чак до 1980 г. Николай Кънчев беше забранен за печат. Коментира се, че тази забрана е наложена не само от органите, а и подкрепена от бездарни колеги и коварни нагаждачи – „Майната им!“... Но те още са живи и държат пазара на книгите.

Няма как, през 1980 г. международното положение се разведри, а и по неведоми пътища поетът вече беше преведен на няколко езика. Издателство „Български писател“ даде възможност на Николай Кънчев да издаде поредната си трета книга „ПОСЛАНИЕ ОТ ПЕШЕХОДЕЦ“. И се заредиха, както бе редно - 1981 г. „ОСЛАНЯМ СЕ НА МАРАНИЯТА“:

Говоря истината само каквато е, защото зная как хляб
се хвърля на врабците и как човек на зверовете.

А колкото до любовната поезия, намираме я далеч назад, писана, когато ѝ е било времето –
1967 г.

ДОКАТО ДОКОГАТО ТРЯБВА

За любовта, но за любовта без думи.
За красотата, но за красотата без дрехи.
За чистотата, но за чистотата без хумор.

И за смеха, но за смеха без хора.

За любовта, но за любовта без опит...

(из „ЛАЙКУЧКАТА НЕ ХАПЕ, А УХАЕ“, издадена чак през 1984 г., или цели тринайсет години по-късно)

Ще цитирам няколко бисера от тази позакъсняла книга:

„О, просветление идва, когато всичко си отива: изгряващият лъч на мрака е вече първият бял косъм.“

...

„Детето вярва, че лети в небето чрез хвърчило.
То няма предни зъби, за да има задни мисли.“

...

„Аз съм свободен в тишината. Съвсем спокойно преди време свалих веригите, които дрънкаха в устата мои.“

...

НЕ СТАВА ДУМА ДА СМЕ ПРЕДПАДЗЛИВИ

но птицата, каквото да се случи,
не мъти никога в гнездо на змии.

...

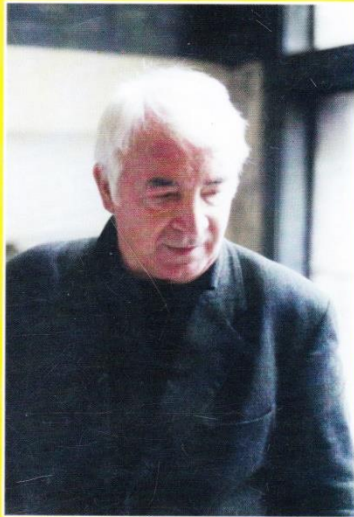
ДА, ВСЯКА БЪРЗА КУЧКА РАЖДА СЛЕПИ

Но стиховете от години мене
години още няма свят да видят.

...

„От старо бабуване се знае, че няма как, освен да се приеме кому каквото се е случило: на всеки някъде е хвърлен пъпът му – моят още продължава полета си...“

I am pinning my faith on the haze. One could assume the earth is breathing its last breath this very instant, but look, the water waves its handkerchief: I want to go and count my drops and then come back...

Осланям се на маранята. Би могло да се помисли, че земята в този миг издъхва, но водата маха с кърпичка: искам да си преброя капките и ще се върна!...

Извинявам се, май се поувлякох с цитатите. Струва ми се, че е време да кажа как ще изглежда бъдещият филм. На 9 октомври 2017 г. се навършват десет години, откакто поетът Николай Кънчев напусна този свят. Тази годишнина, естествено, ще бъде повод за много събития, почвайки от родното му с. Бяла вода и стигайки до пл. „Славейков“ в София, където пред Градската библиотека ще се издигне паметник на поета. В родното село, близко до Плевен, на най-видно място – върху фасадата на читалището, вече е монтиран барелеф на поета. Вътре в централното фоайе е подреден негов музеен кът, с който местните хора се гордеят. Всичко това ще бъде отразено в нашия филм. Ще чуем и съселяните, роднини и връстници, които ще ни разкажат за неговото детство и годините, преди да напусне селото. Та нали оттам той изпраща първите си стихове до списанията „Родна реч“, „Пламък“ и „Септември“, до вестниците „Пулс“, „Народна младеж“,

„Литературен фронт“. Та нали това божествено кътче от България с красота и любов е възпято от първите прояви на поета, та чак до последните:

и къщите в белотата на снега
с коминчета, от които се извисява тънък дим,
и те изглеждат сякаш спуснати хвърчила,
от небето към земята

Искам да кажа, че поетичните цитати, с които избилства този сценарий, ще намерят визуален израз главно с природни картини от цяла България, защото тя – природата, - присъства натрапчиво в цялото творчество на поета, а за родолюбието му ще цитирам:

БЪЛГАРИЯ

Понякога и слънцето дори след дъжд
в небето слисано се появява двойно:
но ти си винаги единствена страна
и друга никога не ще има...

Не мога точно да определя какво
си ти при всичките ми първородни думи:
но както ангелът не е човек с крила,
така и ти не си обикновено място!

1976 г.

Nikolaï Kantchev
Dans la forêt il y a quelqu'un
Poèmes

Nikolai Kantchev
Det finns någon i skogen
Dikter

Николай Кънчев
В гората има някой
Стихотворения

Николай Кънчев
Кто-то по лесу бродит
Стихотворения

Nikolai Kantchev är född år 1936 i Biala Voda, nära Pleven i norra Bulgarien. Han studerade bulgariska vid universitetet i Sofia. Från 1957 kommer hans poesi och översättningar ut i olika litteraturtidskrifter. Mellan 1968 och 1980 var hans poesi förbjuden. Kantchevs första poesisamling *Närvarande* kommer ut år 1965. Därefter *Som ett senapsfrö* (1968), *Ett meddelande från en fotgängare* (1980), *Jag förlitar mig på diset* (1981), *Soluppgångens nattvaktare* (1983), *Kamomillen bits inte men doftar gott* (1984), *Sannolikhetens vågor* (1985), *Sida vid sida med alla ögonblick* (1986), *Med solen på hjärtat* (1988), *Tiden tilldelad alla* (1989), *Det finns någon i skogen* (1990), *Gör näsroten seende* (1991), *Yetis fingeravtryck* (1992), *De oskyldigas Bal* (1992), *Vinden blåser bort min hatt* (1993), *Popplar för pelarhus i himlen* (1993), *Den vita akacian från Den Vita kyrkan* (1994), *I den vita oändlighetens rymd* (1994), *I den upptoppade fågelns flykt* (1995), *Under prästens tärtduk* (1996), *Galaktisering av tomheten* (1996), *Childe Harold mycket senare* (1997), *Sfinxens leende* (1988), *Syndarens resor* (2000).

Nikolai Kantchev är också känd som översättare av poesi från olika språk, t ex *Den georgiska poesins antologi* och antologin *Fem nutida franska poeter* med poesi av Yves Bonnefoy, André du Bouchet, Jacques Dupin, Michel Deguy och Claude Esteban, samt andra som Henri Michaux, Guillevic, Yves Bonnefoy, Claude Michel Cluny, Bernard Noël, Claude Esteban, André Velter, Kenneth White, Ezra Pound, e. e. cummings, William Carlos Williams. Tre polska poeter: Szeslav Milosz, Zbigniew Herbert, Adam Zagajewski.

Nikolai Kantchevs poesi är översatt i Polen, Tyskland, Nederländerna, Österrike, Serbien, Tjeckien, Georgien, Schweiz, Spanien, Italien, Portugal, USA och Frankrike.

Изчитайки отново цялото творчество на поета от над двайсет книги, трябва да кажа, че никъде не срещнах думите: социализъм, комунизъм, пролетариат, вожд, другар, партия, космонавт, милиционер, борба, знамена и т.н., с което малцина съвременници на поета биха се похвалили, а май и не...

Да си призная, трудно се излиза от словото на Николай Кънчев. Но трябва все пак да кажа и за филма. Това ще бъде една мешаница от спомени за поета Николай Кънчев. За щастие, повечето от най-близките му приятели все още са на линия. А и съпругата му ще отвори албума със спомени, щом става думи за великия ѝ любим. Защото благодарение на нея Николай оцеля в последните години на живота си. Тежко болен и без никаква пенсия, червените и розови управници бяха го оставили по-скоро да умре. Сега и министърът на

културата ще се изкара приятел и ще ниже хвалебствени слова. Но къде бяхте, мили,
когато от вашата ръка имаше нужда изпадналият в беда.

Това ще бъде един красив филм с поетически нежно изображение и майсторски натъкмен
закадров глас, с богата фонограма от природни звуци: птички, вятър, ручей, жужене,
записани от Джони Пенков специално, и истински български фолклор, изпълнен от
автентични гласове и музиканти.

Филмът ще е подходящ за честването на 10-годишнината от смъртта на поета и
откриването на паметника му на 9-ти октомври 2017 година.

Разполагам с богати фотоархиви, предоставени от всичките ни приятели, но искам да
запазя емоцията, когато самите те говорят пред камера.

